

КРАЉИЦА III

Краљица ми је испричала причу:

Била је у предсобљу Дворца. Око огромног храстовог стола седели су њени рођаци, јели у тишини или немо зурили пред себе. Обрадована у први мах, прилази и обраћа им се. Ови, међутим, не придају никакву пажњу њеним покушајима; и даље једу или седе непомични, као да она не постоји, или је невидљива. Разочарана, одлази у собу.

У соби су кревети свуда унаоколо, гвоздени и стари, поређани један на други, нешто као у војничкој спаваоници. Легла је на један.

У собу тада улазим ја. Прилазим њеном кревету и покушавам да јој се приближим. Енергично ме одбија; равнодушно слежем раменима, и окрећем се ка другој девојци. Та друга девојка је дошла у собу пре Краљице, или, можда, после мог уласка, и такође лежи на једном кревету. Много је млађа од ње, али јој је врло слична – као да јој је млађа сестра. Прилазим јој, обухватам је рукама, шапућем јој нешто, и она почиње да плаче. Краљица устаје, хвата је за руку и одводи из собе; склања је од мене, саветује је и теши.

После смо се, све троје, поново срели на аутобуској станици. Иако су бежале од мене, знале су да ће ме ту наћи. Тумарале су кроз гомилу, и тад ме виделе. Управо сам улазио у аутобус који је требало да крене. Сео сам на своје седиште, и он је пошао.

Оно што су у том тренутку осећале?

Још једно разочарење. Туга.